

Valoarea unui nume nou

17 aprilie 2005

Gili Cârstea

Robert J. Wieland comenta recent despre semnificația numelui ebraic al Domnului Hristos, subliniind mântuirea completă și “fără ajutorul vreunei mâini” pe care o realizează El în toți cei care au “credința lui Isus.”

Așezat în contextul mării controversate, numele are conotații și mai interesante. Dacă Iosua, numele ebraic al Domnului Hristos, înseamnă “Iehova salvează,” nu este potrivit să vedem în nume descrierea fidelă a caracterului lui Iehova? Mesia trebuia să Se numească “Iehova salvează” spre a descoperi lumii că Iehova nu distruge. Nu a fost descoperirea caracterului lui Dumnezeu scopul principal al misiunii Sale?

Dumnezeu a încercat mereu să Se descopere în măreția “slăbiciunii” Sale poporului ales, dar acesta nu putea suporta acest gen de slavă. Atunci când pe fața lui Moise a strălucit neprihănirea lui Hristos, poporul a fugit de Moise, și indirect de Dumnezeul lui Moise. În decursul timpului a tot încercat să găsească oameni care să înțeleagă și să aprecieze că Iehova salvează și că păcatul distruge. Lui Isaia i-a spus cât se putea de clar: “Eu, care fac să nască, aș putea să împiedic oare nașterea?” (Isa 66:9). Din același izvor nu curge și apă amară și apă dulce. Cel ce aduce binecuvântarea nu poate aduce și blestemul. Doar mințile criminale oferă pâine cu o mână și otravă cu cealaltă.

Mesia a purtat “pe frunte” – ca să spunem așa – numele Tatălui Său, caracterul Său. Omenirea pe care dorea să o salveze avea nevoie disperată să vadă adevărul pe care un anumit “corn” îl trântise la pământ. Poporul ales trebuia să înțeleagă urgent că Iehova salvează. Punct. Iosua adusese o neprihănire “veșnică” în sensul că numele Lui a ridicat o barieră veșnică între păcat și lege, între neprihănire și fărădelege. El era Marele Preot care șterge nelegiuirea. El era “zidul de la mijloc” prin a cărui dărâmare omul se poate apropia de Iehova “cu un cuget spălat” de minciunile diavolului. El era Emanuel, Dumnezeu cu noi.

De la staul la cruce, Iosua a stricat lucrările diavolului, arătând fraților Lui că Iehova întoarce și celălalt obraz atunci când este lovit. Mielul lui Dumnezeu nu cere foc din cer pentru nici un fel de ofensă. Mielul lui Dumnezeu nu apelează la forță atunci când Se confruntă cu opoziție, “chiar până la moarte.” De ce nu apreciază Laodicea un astfel de caracter splendid? De ce vorbește ea așa drăgăstos despre “farmecul inegalabil” al lui

Hristos, dar refuză cu încăpățânare să vadă farmecul inegalabil al Tatălui Său? Aceasta mai ales în lumina faptului că „Nimeni nu este bun decât Unul singur: Dumnezeu” (Marcu 10:18).

Israelul ultimei generații trebuie să se scuture de tradiția populară care onorează și se închină unui Dumnezeu al iadului și al focului gheenei. Ei trebuie să urmeze prin credință pură pe acel Hristos al cărui nume spune că Iehova salvează. Iosua din Nazaret se află acum la dreapta Tatălui acela despre care a mărturisit că este un Serv al servilor, marele, neschimbătorul și unicul SERVER.

Cei care Îl vor urma pe Iehova Salvează printre capcanele ultimelor zile, și care vor chema lumea să privească în altă parte pentru cauza suferinței și morții, vor primi pe frunte un semn, iar semnul se va transforma într-un nume nou pentru veșnicie.